

KARÁCSONYI IPARMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁS

ÍRTA: GY. K.

Az Orsz. M. Iparművészeti Társulat 1927. évi karácsonyi kiállítása sok és változatos láttnivalóval fogadta a látogatókat. Nem csupán ünnepi ajándékoknak való és az iparművészet különböző ágába tartozó, használatnak vagy díszítésnek szánt tárgyak sokasága kínálkozott megvásárlásra, hanem az ú. n. alkalmazott grafika kiválóbb magyar mesterei válogatott java munkáinak gazdag sorozata is volt látható a kiállítás több termében, külön csoportban pedig még a tolnamegyei Sárköz, Dees nevű falujának kézi szőttéseit, díszes hímzéseit és a sárközi női viselet kápráztatóan pompás részeit mutatta be.

Általában megállapítható, hogy ez a kiállítás a láttnivalók mennyiségénél és minőségénél fogva jóval felülmúlta a háborús és az inséges éveket és már igen közel járt a béke boldog éveiben rendezett karácsonyi tárlatok szintjéhez. Új nevek alig szerepeltek a kiállítás szorosán vett iparművészeti részében. De mintha a már ismert kiállítók munkára, alkotásra való kedve nekilendült volna, az előző kiállításokon tapasztalt fáradt tespedésnek semmi nyomát nem láttuk.

Két világhírű kerámiai gyárunk, a pécsi és a herendi sok újdonsággal lepte meg a kiállítás közönségét. Zsolnayék ismert majolikái mellett most első ízben szereplő, új porcellán emberi és állati figurái sikerrel versenyezhetnek a meissenai, sèvres-i és a nemrég alapított bécsi Augarten gyárak hasonló műveivel. Számottevő haladást jelent a herendi porcellángyárnak csoportja is, mert felhagyott az új formákkal szemben eddig tanúsított merev elzárkozottságával és magyar művészekről beszerzett jó minták nyomán készült porcellánszobrocskákat és tetszetős nippeseket is hoz forgalomba. Szemmel látható a haladás a kiállítás többi kerámiai munkáin is. Zilzer Hajnalka mindsikeresebben érvényesíti faience-művein jeles szobrász- és dekoráló tehetségét, Gádor István higgadtabban mimeli a kezdetlegességet, tartózkodik az előző évek túlzásaitól és humoros ötleteivel vidítja fel vitrinjének nézőit. A nógrádverőcei Kera mos új vezetése alatt még nem állapodott meg stílusának irányá-

ban, de próbálkozásai igen biztatók. Az Endrő Margit karcagi eserepei már ott tartanak, hogy a kényesebb ízlést is kielégítik, de dekoratív hatás dolgában még nem vetekedhetnek az idén nagyon népszerűvé vált hódmezővásárhelyi majolikákkal.

Ez utóbbiak is felhagytak már a formák és a díszítés elaprózásával és ma legközelebb állnak a régi erdélyi és más népi majolikák nemes egyszerűségéhez. Volt is keletjük úgy, hogy a megvásárolt és elvitt példányokat alig tudták pótolni.

Újdonság is akadt a eserepek között: a székesfehérvári dr. Vass József-hadiárvaház apró faience-ai. Többé-kevésbé kísérletek, egyszerű formák, ügyes kézzel gondosan megfestett jobbára virágos díszítésekkel. Az intézet kitűnő vezetősége biztosította annak, hogy a mostani első szerepléssel aratott sikereket jövőben újabb, jelentősebbek fogják követni.

A bőr-, festett fadoboz-, virág- és játékarúk közt is sok kiváló munka szerepelt. Ilyenek Boros Györgyné, Héger Ida, Kis Erzszi, Oppel Magda és Sehntheil-nővérek írómappái, tarsolyai és pénztárcái, Nagy Lászlóné magyaros dobozai és Nemes Rózsi állat-játékjai. Örömmel láttuk ismét Benézúr Bélánénak hosszú időn át nélkülözött nemes ízlésű peddíg-fonású burkolattal borított üvegjeit a kiállításon.

Jól képviselték a kiállításon látható kisebbmértetű szoborművek a magyar kispasztikát. Kisfaludi Strobl Zsigmond, Pásztor János, Lux Elek, Reményi József, Vedres Márk, Bory Jenő, Szántó Gergely, Lipola Irijő, Szász Vilmos, Pongrácz Szigfried, Kalmár Elza, Dámkó József, Sidló Ferenc, Szentgyörgyi István, Sóvári János és mások bronz- és terracotta-szobrocskái a választékos ízlésű műbarátok lakásaiba kíváncznak, ahol méltán megállják helyüket kiválóbb külföldi ilyen művek mellett is. Kár, hogy nem mondhatjuk ugyanezt a kiállításon igen gyéren képviselt magyar ötvösségről, melynek csak egyes kisebbmértetű darabjain csillan meg a régi híres magyar ötvösség visszfénye. A textilművészet tervezés és gondos munka dolgában egyaránt kiváló, nemes ízlésű szép példányait az Our Shop cég alatt társult hölgyek, a Székesfehérvári iparrajziskola — egyéb ipar-

művészeti ágakban is kiváló — műhelyei, V a r s á n y i n é, B a z a l á n é, K e l e m e n A r a n k a, C z. B i k f a l v y H e l l a kézimunkái és a mult számunkban már méltatott dr. H e n n y e y n é esipkői, R e m s e y Jenőnek és feleségének szintén már ismertetett gobelinje s még több kisebb jelentőségű tárgyakkal szereplő kiállító állították ki.

*

Az »alkalmazott« grafikai csoport rendezésével a Társulat vezetősége alkalmat akart adni az e téren dolgozó kiválóbb grafikusainknak, hogy több művük közös bemutatásával számot adhassanak képességükről. Ez volt az e l s ő ilyen bemutató és az azon szereplő grafikusaink nagy száma mutatja, hogy időszerű volt e kiállítás, de mutatta azt is, hogy több kiváló mesterünk akad a művészet e fontos fájának. A kiállítás alkalmat adott nemcsak a művészek műveinek összehasonlítására, hanem arra is, hogy a közönség a különféle sokszorosító eljárásokat megismerje és a sokszorosítás folyamatának egyes fázisait lássa. Ezeket a Légrády-nyomda, a Székesfővárosi házinyomda, a Weinwurm Antal műintézete részéről kiállított, módszeresen összeállított tanulságos reprodukciós-technikai sorozatok érzékeltették.

Plakátokat és egyéb grafikai munkákat állítottak ki: B a j a Benedek, B a r d ó c z Árpád, B i e z ó András, B o t t l i k József, H a r a n g h y Jenő, M a t s k á s s y Gyula, M o l d o v á n Béla, P e t r y Béla, ifj. R e p e z e János, ifj. R i e c h t e r Aladár, S z a b ó József, S z a t h m á r y István, T a r y Lajos, V é g h Gusztáv.

Ezek között H a r a n g h y exlibriszeinek is gazdag sorozatát állította ki, V é g h Gusztáv Preszly Elemér dr. pestmegyei főispánnak szintén már közölt váci díszpolgári oklevelét mutatta be. Szerepeltek még nagyobb kollektívával ifj. R i e c h t e r Aladár jobbára a székesfővárosi házinyomda részére készült sokféle igen artisztikus terveivel, K o v á c s Erzsébet két remekműví diplomával, a Magyar Iparművészet címlaprajzával és több apróbb tervvel, G e b h a r d t Tibor, Ő r k é n y i István, F á b r y Pál (az evangélikus iskolák számát és fajait feltüntető nagyszabású rajzzal) és P e t r y Béla. Nagy érdeklődéssel nézték a kiállítás látogatói B a j a Benedek nagyszabású Ady-illusztrációit, melyeken a művész esodás képzelőereje és rajzkészsége egyaránt érvényesülnek.

*

A Társulat legnagyobb udvari termét S á r k ö z népművészetének bemutatására engedte át s ezzel is jelét adta népművészetünk ez érintetlen virága megbeesülésének.

Tolna megye délkeleti részében, közel a Dunához van négy falu, összevéve 9—10.000 lélekkel, névszerint Ő esény, Dees, Pilis és Alsónyék. Ez a Sárköz. Annak ellenére, hogy sváb telepések veszik körül, színmagyar maradt Sárköz jobbára kálvinista népe. Nemesak nyelvben maradt az, de jellegzetesen magyaros különösen a nők viselete, kézi szöttesei és hímzései.

Ezúttal D e e s község népművészetéből és a nők öltözetéből, melyeket az ottani ev. ref. nőegylet gyűjtött egybe, mutatott be a Társulat szemelvényeket. Sajnos, ma már itt sem olyan gazdag a népművészet, amilyen 2—3 évtizeddel ezelőtt volt. Így pl. elhagyták az esküvői szertartások egyes tartozékát, a menyasszony magaszótte bíborát (hímzett fátyolt) és egyre gyérülnek és egyszerűbbekké válnak a főkötők páratlanul finom hímzései. De él még a szövőművészet a maga ősi szépségében, érintettségében és erejében. Ilyen tetszetős és elpusztíthatatlan minőségű szőttéseket hazánk egyetlenegy helyén sem csinálnak. Ezért okosan cselekedett az, aki ezeket vette és veszi, mert otthonát a hamisítatlan magyar népművészetnek maradandó becsű darabjaival gazdagítja, amelyekben még a jövő nemzedékek is gyönyörködhetnek.

A sárközi csoportot B a j a Benedek festőművész rendezte s ő vállalta magára az eladások és megrendelések felügyeletét is.

*

A karácsonyi kiállítást november hó 26-án nyitotta meg a Társulat fenséges elnöke, dr. J ó z s e f F e r e n c királyi hereeg, aki feleségével, A n n a kir. hereegnével és D r é h r Imre ügyv. elnökkel együtt behatóan és nagy szakértelemmel nézte a kiállított munkákat. Meglátogatták még a tárlatot I z a b e l l a és A u g u s z t a kir. heregasszonyok és G a b r i e l l a kir. heregnő, kik külön-külön hosszabb időt töltöttek a kiállításon. Megtisztelték a kiállítást látogatásával H o r t h y Miklós kormányzó és neje is, kik elfogadták az igazgató meghívását teára, melynek elfogyasztása után nagy részletességgel szemlélték meg a kiállítás sok látnivalóit és hosszasan elbeszélgettek a sárközi csoportban szövögető deesi menyecskekkel. A minisztériumok főtisztviselői között is sokan keresték fel a kiállítást, melynek látogatottsága és áruforgalma többszörösen felülmúlta az utóbbi évek karácsonyi tárlataiéit.

Ami művészetnek mondunk, az néhány kiváltságos szellem műve; de a művész tevékenységét népének őstőneiből meríti, viszont a művészi népi szellemet művészi alkotások termékenyítik meg.

A SZÉKESFŐVÁROS A HAZAI IPARMŰVÉSZEKÉRT

Budapest székesfőváros művészeti és közművelődési bizottsága 1927. évi december hó 17-én Buzáth János alpolgármester elnöklete alatt tartott ülésén tárgyalta a székesfőváros művészeti munkásságának legközelebbi programpontjait. Minthogy ezen az ülésen az iparművészetet érdeklő fontos kérdések is szóba kerültek, szükségesnek tartjuk az ülés lefolyását és a hozott fontos határozatokat ismertetni.

Mindenekelőtt rá akarunk arra mutatni, hogy a székesfőváros legutóbbi költségvetései közül az 1927. évi volt az első, melyben a hazai iparművészet támogatása külön költségvetési tételként szerepelt. Erre a célra a székesfőváros 10.000 pengőt irányzott elő, ami, bár elég könnyen kimeríthető összeg, mégis a multtal szemben, mikor erre a célra semmi sem állott rendelkezésre, számottevő haladást jelent. Még inkább ennek kell tekinteni a költségvetési tétel beállításának erkölcsi jelentőségét, hogy a székesfőváros nyíltan kötelezettségének vallja iparművészetünk támogatását, arra külön összeget irányoz elő és ezzel egy később, az idők jobbrafordulásával kibővíthető program alapját veti meg.

A székesfővárosi költségvetésnek a m. kir. belügyminiszter részéről való jóváhagyása óta ez volt a művészeti és közművelődési bizottság első ülése, így ezen terjeszthette elő az ügyosztály az iparművészet támogatására előirányzott összeg felhasználására vonatkozó programját. Minthogy már az év végén jártunk, a teljes összegnek felhasználásáról kellett intézkedni, ami azonban nem jelenti azt, hogy a jövő 1928. évben, mikor az év kezdetétől fogva rendelkezésre áll ez a támogatási összeg, esetről esetre való vásárlások vagy rendelések útján is ne támogassa a hazai iparművészetet.

Az előterjesztett programpontok közül az első a székesfővárosi aranyérem létesítése iránt tett előterjesztés volt. A székesfőváros méltányolva az iparművészetnek eddig kissé különálló helyzetét, melynek következtében hivatalos vásárlások vagy nagyobb megbízások útján nem volt módjában az e téren működő művészek legkiválóbbjaival szemben elismerését nyilvánítani, külön formát akar teremteni a székes-

főváros elismerésének látható kifejezésére. Erre a célra a székesfővárosnál először intézményesen alapítandó aranyérem formáját választotta, melyvel évről évre kitüntetnék az egész magyar iparművészet legkiválóbbját. Az előterjesztés esupán az aranyérem-kiírás legfőbb alapelveire terjedt ki, rámutatván a kitüntetés létesítésének szükségére és ösztönző voltára, az érem odaítélésének szabályait illetően azonban felhatalmazást kért azoknak az előadottak értelmében való részletes kidolgozására, amire az ügyosztály a megbízást a bizottságtól meg is kapta. A bizottság e mellett az elvi jellegű állásfoglalás mellett gyakorlati irányban is tett az aranyérem létesítése érdekében intézkedést, ugyanis elhatározta, hogy mielőbb beszerzi, az aranyérem terveit és pedig zártkörű pályázat útján, melyre a plakett- és éremművészet legkiválóbbjait, Beck Ö. Fülöpöt, B'erán Lajost, Reményi Józsefet és Teles Edét hívta meg. A résztvevők és a nyertes díjazására a bizottság 3000 pengő engedélyezését javasolta, egyúttal egy héttagú bírálóbizottságot alakított a tervek elbírálására, melynek tagjai: Bánóczy László, Glück Frigyes, Hajdu Marcell, Szakál Géza, Petrovics Elek, Tóth István és Végh Gyula. Az ügyosztály a pályázat kiírását még január első napjaiban foganatosítja, úgyhogy a művészekkel való tárgyalások után még a tavasz folyamán el is dőlhet a pályázat, melynek feltétlenül elsőrendű művészi és a székesfővárost méltóan reprezentáló művet kell eredményeznie. Mindenesetre örvendetes, hogy a székesfőváros érdeklődése ezt az érdemtelenül elhanyagolt művészeti ágat is méltatja támogatásában.

A székesfővárosnak ez az elhatározása az iparművészet egyenlő jelentőségének elismerését is jelenti és az iparművészetben kiváló művészeknek a legmagasabb művészek közé való emelését, ami éppen egy hatóság részéről elismerésre méltó törekvés.

Az iparművészet támogatásának további programpontja egy pályázat kiírása volt, mely egy, különösen az utóbbi időben sokat hangoztatott panasz helyes orvoslását tűzte ki célul. A pályázat versenydíjakul alkalmas iparművészeti tárgyak terveit kívánja jutalmazni, lehetőséget teremtven arra, hogy így a székesfővárosnak előre tervek álljanak rendelkezésre, melyekből szükség esetén versenydíj cél-

jaira megrendelhet valamit. A sport- és egyéb versenyek elszaporodása idején nem érdektelen ez a törekvés, mely a sablonos versenydíjak (kupák, serlegek) helyébe az iparművészet széles terét akarja hozzáférhetővé tenni. Egyelőre csak tervekről van szó, melyekben az iparművészet minden ága résztvehet a maga termékeivel, hogy így jóformán először áttekinthető lehet az a terület, mely rendelkezésre áll akkor, ha versenydíjat kíván valamely hatóság adományozni és amelyet eddig következetesen mind mellőztek. A pályázat még egy újítással szolgál, hogy tudniillik nem ír ki díjakat, melyek a terveket rangsorba soroznák, hanem több tervnek megvásárlását helyezi kilátásba, egyenként 300 pengőért.

A művészeti és közművelődési bizottság az ügyosztálynak a fentebbi alapelvek szerint tett előterjesztését változtatlanul elfogadta; a részleteknél kisebb vita volt a körül, hogy a terveknél az egyes versenyemek szerint külön díjakat kellene kifizetni, hogy azután a versenydíj terve gondolati összefüggésben lehessen a versenyemmel, amelyre adományozták. Dinich Vidor tett erre vonatkozólag indítványt, azonban Kertész K. Róbert, Petrovác Gyula, Szakál Géza és Kiss Menyhért hozzászólásai után, melyek arra mutattak rá, hogy ez a művészek kezének megkötését és a díjak sablonosítását jelentené, ami ellen irányul éppen a javaslat, a bizottság ettől a javaslatától eltekintett. Kertész K. Róbert éppen arra mutatott rá, hogy a művészi értéket kell kizárólag tekinteni és hogy akár festészeti vagy kiplasztikai tárgyak is képezhetik a díj tárgyát, ami éppen ennek a területnek örvendős kiterjesztését jelentené. Petrovác Gyula viszont többek között azt ajánlotta a bizottság figyelmébe, hogy ezen a pályázaton kívül is vásároljon versenydíjakul alkalmas iparművészeti tárgyakat, hogy így az iparművészetet közvetlen vásárlás útján is támogassa. Ezt az elnöklő Buzáth János alpolgármester kilátásba is helyezte, úgyhogy a jövőben a székesfővárosnak vásárlásai végre az iparművészeti kiállításokra is ki fognak terjedni, az iparművészet barátainak nagy örömére.

Határozottan nagyjelentőségű a székesfőváros művészeti ügyosztálya részéről előterjesztett harmadik javaslat is, mely elsősorban is abból indult ki, hogy iparművészetünk mostani pangását nagy mértékben a vásárló és még inkább a megrendelő közönség hiányából is kell magyaráznunk. Nagyonbarányú alkotások a raktárra készülő árúk között nem foglalhatnak helyet, már csak a befektetés nagysága és az eladás bizonytalansága miatt sem. Ez leginkább akkor válik észrevehetővé, ha reprezentatív nemzetközi kiállítás anya-

gát kell összeállítani, mikor is az apróbb tárgyak mellett az iparművészetünk jelenlegi állását illusztráló komolyabb alkotások hiányoznak. A székesfőváros érezve ezt a hiányt, a maga részéről be kíván lépni a nagyobb rendelők sorába, és pedig mindjárt a külföldi kiállításokra tekintettel, amire a jövő évben megfelelő alkalom is kínálkozik, minthogy a magyar állam részt vesz a lipesei iparművészeti kiállításon. A székesfőváros ennek a kiállításnak előkészítésébe kíván egyelőre bekapcsolódni és a kiállítás rendezőségének óhajaihoz igazodva az iparművészetben néhány rendeltetést tenni, melyek ott művészetünket méltóan reprezentálnák. A bizottság az előterjesztés okfejtését magáévá téve, elhatározva ezeknek a tárgyaknak megrendelését, erre a célra 4000 pengő engedélyezését javasolta és a tárgyak kijelölését és terveinek elbírálását egy háromtagú szakbizottságra bízta, melyben Kertész K. Róbert h. államtitkár, Végh Gyula, az Iparművészeti Múzeum főigazgatója és Ágotai Lajos, a székesfővárosi iparrajziskola főigazgatója foglalnak helyet. A bizottság rövid időn belül megkezdi működését és így remélhető, hogy a magyar iparművészet a székesfőváros rendelkezéséből néhány érdekes darabbal fog gazdagodni.

Az ideai költségösszeg felhasználására vonatkozó programnak letárgyalása után az ügyosztály még egy előterjesztést tett, és pedig két iparművészeti ösztöndíj létesítésére, melyből az egyiket az Iparművészeti Iskola, a másikat a Székesfővárosi Iparrajziskola részére írják ki. A kiírás részletes tervei csupán az iskolák igazgatóságának meghallgatása után állapíthatók meg, úgyhogy ezek a szintén hiányok betöltésére törekvő ösztöndíjak csupán az 1928. év közepén kerülhetnek kiírásra.

Az iparművészetet illető pontok letárgyalásán kívül a művészeti és közművelődési bizottság más, az iparművészetet érdeklő tárgyakkal is foglalkozott. Így elhatározta, hogy a római Museo del Impero Romano részére, mely a nagy római birodalom Rómán kívül eső emlékeit gyűjti össze, az Aquineumi Múzeum értékesebb darabjainak gipszmintáját megküldi, hogy így egy külön budapesti szoba legyen ott Rómában berendezhető, melynek idegenforgalmi fontosságára, azt hisszük, nem kell rámutatnunk.

Elhatározta ugyanez a bizottság két, az idegenforgalmi propagandát érdeklő pályázat kiírását. Az egyik művészi városképek vásárlását tűzi ki célul, hogy ezeket azután külföldi képzőművészeti kiállítások keretébe beillesztve, a főváros szépségeit hirdethessék az idegen szemlélőknek. A másik pedig

kimondottan iparművészeti feladatra, egy plakát terveire vonatkozik, mely Budapestet volna hivatva a külföldön hirdetni. A plakát feltételeinek kiírásánál a tendencia azon volt, hogy a plakát első sorban a székesfőváros különleges szépségeit hirdesse, melyek fekvésében, de világvárosi jellegében is rejlenek. Így határozottan látképes ábrázolást kívánnak, ami, tekintetbe véve, hogy ez Budapest első külföldi plakátja, ha a művészek kezét megköti is, mindenesetre megokolt, annál is inkább, hiszen itt a fő vonzóerő éppen Budapest képe kell hogy legyen. A pályázat kiírásánál a székesfőváros a díjak nagyságával is hangsúlyozni kívánta, hogy erre a plakátra igen nagy súlyt helyez. Az első díjra 1600 pengő, második díjra 1000 pengő, harmadik díjra 600 pengő áll rendelkezésre, ezenkívül pedig 300—300 pengő kilene megvásárolt mű részére, úgyhogy a díjazás a szokással szemben határozott magasnak mondható és így remélni lehet, hogy a plakáttervezők egész tábora versenyezni fog a nagy erkölcsi sikert is jelentő díjért. A pályázati hirdetmény január hó végén jelent meg és arról a tanácsi IX. ügyosztály és az O. M. Iparművészeti Társulat ad felvilágosítást.

A köztéren álló emlékek szaporítására is gondolt az ügyosztály, mikor javaslatot tett, hogy a Szabadság-tér déli oldalán, a régi Széchenyi-sétátéren egy emlékművet állítsanak fel, mely azt örökíti meg, hogy ezt a teret, a régi Pest első sétaterét, gróf Széchenyi István teremtette meg és az első fát 1846-ban az ő felesége ültette el ott nagy ünnepélyesség között. Az emlékmű, bensőséges jellegének megfelelően, kisebb, intímebb hatású lesz és annak megtervezésére a bizottság, mely a javaslatot egyhangúlag elfogadta, Telese Ede szobrászművészt kérte fel.

Látnivaló, hogy a művészeti és közművelődési bizottság több irányban is igyekszik a magyar művészetet támogatni és munkához juttatni. Egyelőre a rendelkezésre álló anyagi eszközök szűk volta miatt a keretek is szűkek, ámde remélhető, hogy a viszonyok javultával ezek is kitágulhatnak, és a művészet és közöttük a sokra hivatott magyar iparművészet méltó érvényesülési terét megtalálja. Ezért elismerés és hála illeti meg a bizottság érdemes tagjait, élükön dr. Buzáth János alpolgármester-elnök mellett dr. Libér Endre tanácsnokot és az agilis, lelkes előadót, dr. Paehér Béla fogalmazót. A. Gy.

A RÁKÓCZIÁNUM ÜVEGFESTMÉNYEI

Akkor követő időknek egyik érdekes tünete az egyházi vagy vallásos élet megerősödése volt. Budapesten is új egyházközösségek, új plébániák, templomok keletkeztek, épültek. Ez a föllendülés váltotta valóra a Rákócziánum templomát tervezők óhaját is. Mondhatnók, hogy mindez egy bizonyos értelemben az egyházi művészet újjáéledését is jelentette. Jelentette elsősorban a Rákócziánum temploma építkezésénél, ahol kiváló művészek munkája szerencsésen olvad össze finom harmóniába. A templom építésze, Arkay Aladár, az egyházi építészetnek jeles mestere már számos alkotással tette nevét ismeretessé. Eddigi munkái mellett is feltűnik a Rákócziánum temploma érdekes eredeti magyaros megoldásával. Igen sikerültnek mondható a templom belső térhatása. Érdekes gondolat volt a szentélynek erősen felémelt nívója, valamint az oda koncentrált erősebb megvilágítás, miáltal az istentisztelet helye, a templom főrésze kiemelődik s maga a szertartás

a templom minden részéből jól látható. Az Arkay Aladár adta architektonikus keretben az építetők igen dicséretre méltó intenciójának megfelelően egyházművészetünk legkiválóbb művelőinek alkotásait találjuk. A templom főhelyén, a szentély félköríves falán van Nagy Sándor mozaikképe, mely Krisztus királyságát ábrázolja. Ez egyúttal a templom oltárképe. Krisztus királysága fogalmának (ünnepe egészen új még, a pápa 1925. okt. 31-én kreálta) a képzőművészetben még nincsen kialakult formai megoldása. Nagy Sándor nemes és költői művészetéhez illő feladat volt a téma. Nagy Sándor a rendeltetéssel számolva, kitűnően oldotta meg feladatát. Krisztus trónuson ülve, jobbkeztét áldólag emeli s előtte szimmetrikusan hódolva térdelő angyalok a földi királyságok koronáit nyújtják feléje. Kár azonban, hogy a mozaik túlságosan kiesiny terjedelmű. Mindkét oldali megnagyobbitása nagy javára lenne az egész templom hatásának. A szentély oldalfalain vannak elhelyezve Schmigelschi Oktávnak, ennek az emelkedett felfogású mesternek, egyéni technikájában készült képei (a Rákóczi miséje és Szt. István Imre hereggel). A templomhajó homlokfalán van